

[Stinus]

af ethvert offentligt støttet projekt. Det er jo let nok at optræde som stor privat bistandsorganisation, hvis man blot henter alle pengene til projekterne i statskassen.

Endnu mere grelt bliver det, når private danske organisationer får Danida-penge for blot at overføre beløbet til projekter, som styres af deres internationale organisationer. Hvad bliver der da af det danske islæt i projektet? I sådanne tilfælde er der i virkeligheden tale om en slags ikke-statslig, multilateral bistand finansieret af staten som bilateral bistand. Også set på den baggrund vil en vis egenfinansiering være rimelig, og vi finder det naturligt, at det, som foreslået af udenrigsministeren, bliver Styrelsen for Internationalt Udviklingssamarbejde, som får til opgave at se til, at princippet følges for de gældende organisationer som hovedregel, for naturligvis må der være tale om en vis fleksibilitet.

Vi vil også gerne understrege, at der ikke må kræves selvfinansiering af de mange organisationer, som ikke råder over egne midler. Noget sådant ville være helt ødelæggende for de private organisationers deltagelse i bistandsarbejdet.

Damgaard Nielsen (FP):

Jeg vil gerne begynde med at sige udenrigsministeren tak for en letlæselig og letopfattelig redegørelse.

Ulandsbistand har jo mange sider og aspekter, som vi også har læst i redegørelsen, og jeg kan til dels være enig i, at de lån, vi yder, kunne vi lige så godt yde som gratis hjælp, al den stund det er nedværdigende for modtageren, efter at have modtaget lånet, at skulle til at bede om at få det eftergivet. Det ville være mere værdigt at modtage hjælpen direkte.

Men så hører enigheden, jeg vil ikke sige helt op, men det er stadig væk vores opfattelse, at man bedre registrerer folks ydeevne og vilje til hjælp ved private indsamlinger, end når det drejer sig om skatteopkrævede kroner.

Der er jo masser af ting, man kan undre sig over foregår, som det gør, når vi snakker om ulandshjælp. Det er jo godt nok, at vi siger, at vi skal lære manden at fiske, men det hjælper jo kun lidt, hvis hans familie dør af sult, inden han har fået lært at fiske.

Vi har jo disse kæmpelagre af levnedsmidler over hele verden, og jeg husker da for nogle år siden, at FAO eller WHO, eller hvad det var, var stærkt bekymret over de manglende kornlagre, netop af hensyn til hjælpen til ulandene. Vi kan sige: nu har vi lagrene, men hvor er viljen og evnen til at få dem bragt derud, hvor de hører hjemme? Det er, som om det kniber lidt i disse år.

Vi ser f.eks., at industrivarer i EF bliver byttet med tapioka-mel, en kornerstating, der er billigt foder for EF, samtidig med at vedkommende land måske mangler melet til levnedsmiddelproduktionen. Det er lige før, man kunne ønske, at EF siger o.k., vi køber det tapioka-mel af jer, men behold det for Guds skyld! Hvad skal vi med det? Men det er sådan noget, der godt kan få det hele til at se håbløst ud.

Det samme gælder den internationale skovhugst. Vi ved jo, at det økologisk fremmer ørkendannelsen, at vi fjerner skovene, fordampningen, regnen og hele det kredsløb, der er; men i samme åndedrag vi står her på talerstolen og beklager os over den situation, befinder vi os i et hus, der har et kolossalt forbrug af papir, og vi ved jo, at træindustrien leverer papirets råstof. Vi kunne somme tider godt tænke lidt over, at vor egen opførelse tæller lige så meget med, som fine ord gør.

Jeg ville også gerne, at vi tog lidt mere hensyn til det frivillige hjælpearbejde, der foregår ude i ulandene, de fattige lande. Vi ved jo, at masser af disse hjælpeorganisationer går direkte ind i den stedlige befolknings almindelige levevis, og de har jo i masser af situationer gjort en virkelig god indsats, som jeg synes bør honoreres.

Jeg skal da også være den sidste til at beklage mig over, at Danmark måske ligger i spidsen, når det gælder ulandshjælp i procent af bruttonationalproduktet. Det kan vi da ikke være kede af. Og så har vi endda ikke regnet Grønland med, for Grønland er jo blevet selvstændig, men der var ingen af de andre nationer, der kunne bebrejde os, om vi gjorde det. Det skal jeg ikke røre mere ved.

Jeg vil til sidst slå et slag for, at vi prøver at få noget mere privat indsamling i gang, når det gælder hjælp til ulandene. Vi kan jo vende tilbage til den bibelske fortælling om, at den fattige enkes skærv tæller betydelig